

Щомъ искашъ сега да помагашъ
седни и ми цеви сучи.

Азъ сѣдамъ и работа почвамъ.
Чекръкътъ съ ржката въртя,
а съ другата тънката нишка
навивамъ на бѣлата цевъ.

И всичко се движи, живѣе,
и радостно цѣлия день,
совалката мамина пѣе,
че ние — азъ съ мама — тъчемъ:

Тупъ-тикъ,
тукъ-тупъ,

тикъ-тукъ,
тупъ-тикъ!

Тъчемъ ний, тъчемъ!

И расте върху кросното
и навива се платното
като въ пролѣтна градина
насадена съ цвѣтъ леха.
Сякашъ ластовичка жива
пѣй, совалко лекокрила
и възпѣвай ти щастлива,
всѣка рожба на труда!

Богданъ Овесянинъ

СТРАШНОТО

Ваньо и Личко се наговориха да ловятъ риба въ рѣката. Къмъ обѣдъ дветѣ момчета се събраха при върбитѣ. Ваньо донесе голѣма ленена торба, а Личко — дълтъгъ пржтъ. Скоро двамата изуха обувкитѣ си и нагазиха въ рѣката. Веселъ викъ се разнесе наоколо. Птичкитѣ се изплашиха и избѣгаха. Жабитѣ млъкнаха и се скриха въ водата. Децата се развикаха още по-силно, зацапаха изъ водата и занадничаха изъ подмолитѣ за рибки.

На единъ бързей Личко разтвори торбата и я потопи срещу течението на водата. Ваньо пъкъ започна да чука съ пржта, за да изплаши рибкитѣ и ги вкара въ торбата.

— Спри, Ваньо! — викна следъ малко Личко. — Нѣщо влѣзе въ торбата. Рибка е!

— Сигурно, — възкликна Ваньо, захвърли пржта и се спуствна къмъ него. Личко стисна торбата и дветѣ другарчета излѣзоха на брѣга.

— Ти дрѣжъ торбата, — рече Ваньо, — пъкъ азъ ще бръкна вжтре да хвана рибката.

Ваньо си пхна ржката въ торбата. Нѣщо го захапа за ржката. Той извика:

— Олеле, мамо! — и падна отъ страхъ на земята.

Личко се изплаши и се спуствна къмъ селото.

— Олеле, нѣщо страшно изяжда Ваньо!

Ваньовата майка, като чу, изплаши се и хукна къмъ рѣката. Когато стигна тамъ, Ваньо се премѣташе и плачеше. На майка му се прекосиха краката, докато стигне до него, но като видѣ страшното, усмихна се и извика:

— Ухъ, глупчо, не виждашъ ли, че това е ракъ?

Чакъ тогава Ваньо погледна страшното.

Владимиръ Зеленгоровъ